

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Ekologický právní servis, občanské sdružení** se sídlem Příběnická 1908, Tábor, IČ: 65341490, zastoupen Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo financí ČR** se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí (sdělení) žalovaného ze dne 26.2.2010, č.j. 10/7939/2010

t a k t o:

- I. Rozhodnutí ministra financí ze dne 26.2.2010, č.j. 10/7939/2010 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 6.800,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Pavla Černého, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra financí, za které považoval jeho dopis ze dne 26.2.2010, č.j. 10/7939/2010 adresovaný Ekologickému právnímu servisu občanskému sdružení, jímž ministr reagoval na žádost žalobce o poskytnutí informací týkající se podmínek privatizace společnosti Mittal Steel Ostrava a.s. (dříve NOVÁ HUŤ a.s. a ISPAT NOVÁ HUŤ a.s.).

Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím (dopisem ze dne 26.2.2010) ministr znovu rozhodoval o rozkladu žalobce proti rozhodnutí Ministerstva financí ČR ze dne 10.9.2007, ve kterém žalovaný částečně odmítl poskytnout žalobci informace týkající se společnosti Mittal Steel Ostrava a.s. Ministr napadeným rozhodnutím rozhodoval znovu poté, kdy Městský soud v Praze rozsudkem sp.zn. 9Ca 422/2007 původní rozhodnutí

ministra financí ze dne 17.10.2007 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalobce namítal, že ministr napadeným rozhodnutím opětovně rozhodl o rozkladu žalobce proti odmítavému rozhodnutí žalovaného a to tak, že tento rozklad fakticky znovu zamítl, aniž by přitom dodržel požadavky na formální náležitosti rozhodnutí dle ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu. Namítal, že ministr ve svém rozhodnutí uvedl pouze kusé a vágní informace, údajně obsažené ve vyžádaných dokumentech. Žalobce nepovažoval za poskytnutí informací smlouvu o úhradě nákladů vynaložených na vypořádání ekologických závazků vzniklých před privatizací uzavřenou mezi Fondem národního majetku České republiky a společností NOVÁ HUŤ a.s. Namítal, že tato smlouva neposkytuje informace dle žádosti žalobce ze dne 10.7.2007, v níž žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb. požadoval mimo ty informace, které mu byly poskytnuty, také odpovědi na následující otázky:

- 1) Obsahují tyto smlouvy závazky investora, týkající se životního prostředí, zaměstnanosti, rozvoje zmíněné společnosti, případně další závazky ve vztahu k výše zmíněné společnosti ČR, Moravskoslezskému kraji či dalším subjektům? V takovém případě žádáme poskytnutí těchto smluv.
- 2) Obsahovala vítězná nabídka společnosti LNM Holdings N.V. se sídlem Penstraat 105, Curaacao, Nizozemské Antily závazky, týkající se životního prostředí, zaměstnanosti, rozvoje zmíněné společnosti, případně další závazky ve vztahu k výše zmíněné společnosti ČR, Moravskoslezskému kraji či dalším subjektům? V takovém případě žádáme o poskytnutí znění této nabídky.

Žalobce v žalobních bodech namítal, že ministr v pořadí již třetím rozhodnutím o rozkladu odmítl žalobci poskytnout kopie požadovaných dokumentů s tím, že tyto dokumenty údajně obsahují obchodní tajemství a v podstatě označil celou smlouvu o prodeji akcií a smluvní podmínky za obchodní tajemství. Takový postup žalobce považuje za nezákonný a i protiústavní z hlediska práva na informace dle článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a za postup v rozporu s prvním rozhodnutím ministra o rozkladu ze dne 22.8.2007, v němž ministr vyjádřil právní názor, že informace týkající se rozvoje Moravskoslezského regionu a zaměstnanosti nelze považovat za obchodní tajemství na straně nabyvatele, neboť tyto skutečnosti nejsou předmětem jeho obchodní činnosti. Ministr také v napadeném rozhodnutí nerespektoval názor Městského soudu v Praze vyslovený v rozsudku pod sp.zn. 9Ca 422/2007, který byl pro jeho další rozhodování závazný, když nijak nezkoumal, zda požadované dokumenty neobsahují údaje o rozsahu a příjemci veřejných prostředků a zda se z ochrany obchodního tajemství rovněž nevymykají závazky investora týkající se životního prostředí, případně zaměstnanosti, které nelze považovat za obchodní tajemství.

Žalobce dovozoval, že jestliže ministr ve svém rozhodnutí poskytl částečné informace o závazcích investora obsažené v předmětných smlouvách, znamená to, že tyto smlouvy požadované informace obsahují. Ministr však neposkytl požadované kopie dokumentů, ale pouze útržkovité a z kontextu vytržené informace. Dle rozsudku NSS č.j. 1As 17/2008-67 však žalovaný nemá právo posoudit, které z požadovaných informací jsou pro žadatele podstatné a ty mu selektivně poskytnout. Žalovaný je povinen poskytnout vyžádané fotokopie dokumentů či zprostředkovat žadateli jejich obsah v kompletní podobě. Jestliže se tímto názorem ministr neřídil, jednal v rozporu s ust. § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím, na kteréžto ustanovení ostatně upozornil sám ministr ve svém prvním rozhodnutí o rozkladu.

Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s požadavky na formální náležitosti rozhodnutí dle ust. § 68 správního řádu, neboť neobsahuje jasně oddělenou výrokovou část a odůvodnění a neobsahuje poučení.

Vzhledem k uvedeným okolnostem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a zároveň, aby postupem podle ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu

k informacím nařídil žalovanému požadované a dosud neposkytnuté informace poskytnout. Konkrétně navrhl, že žalovaný je povinen poskytnout žalobci smlouvu o prodeji akcií uzavřenou mezi Fondem národního majetku ČR a společností LNM Holdings N.V. ze 17.6.2002 ve znění dodatku č. 1 ze dne 13.11.2002 a dodatku č. 2 ze dne 18.12.2002 a dále vítěznou nabídku společnosti LNM Holdings N.V. k privatizaci majetkové účasti ČR ve společnosti Mittal Steel Ostrava a.s. (dříve NOVÁ HUŤ a.s. a ISPAT NOVÁ HUŤ a.s., dnes ArcelorMittal Ostrava a.s.).

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že k předmětným bodům žádosti pod č. 2 a 4, jímž v původním řízení nebylo žádosti vyhověno, v tomto řízení částečně vyhověl svým přípisem ze dne 26.2.2010. Neposkytnutí přímo požadovaných dokumentů a některých konkrétních číselných údajů odůvodnil tím, že právo žalobce na informace nesmí být v rozporu s oprávněnými zájmy nabyvatele privatizovaného majetku s ohledem na obsah obchodního tajemství. Vyslovil názor, že koupě předmětných akcií podle smlouvy o prodeji akcií a smluvní podmínky této koupě tvoří součást obchodní strategie obchodních plánů na rozvoj a budoucí směřování společnosti nabyvatele, jakož i plánovaných investic a jiných závazků, které jsou hospodářsky využitelné a jejich vyzrazení je způsobilé negativního dopadu na podnikání nabyvatele. Provázanost těchto podmínek v jednotlivých kapitolách předmětné smlouvy rovněž nedovoluje poskytnout smluvní dokumenty tak, jak jsou požadovány. Zahraniční nabyvatel privatizovaného majetku si tak vymínil jejich důvěrnost, včetně jejich neposkytnutí třetím osobám a tento požadavek byl ze strany žalovaného smluvně akceptován. U nabyvatele se nejedná o žádnou veřejnou instituci hospodařící s veřejnými prostředky a žalovaný se nedomnívá, že u dalších budoucích závazků nabyvatele ve vztahu k regionu k zaměstnanosti se jedná o pojem „veřejné prostředky“ a na jejich zveřejňování tak zákon č. 106/1999 vůbec nedopadá.

V doplnění vyjádření žalovaný uvedl, že napadený dopis – listina ze dne 26.2.2010 není rozhodnutím ministra financí o rozkladu, je odpovědí ministra financí, kterou reaguje ministr na dopis žalobce z 5.1.2010, který je žádostí žalobce o provedení opatření proti nečinnosti.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V dané věci o žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 10.7.2007 rozhodovalo jak Ministerstvo financí, potažmo ministr financí v řízení o rozkladu několika svými rozhodnutími, tak také Městský soud v Praze v řízení pod sp. zn. 9Ca 422/2005.

Původním rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 26.7.2007 bylo odmítnuto poskytnutí informací v bodě 2. a 4. žádosti s tím, že požadované informace jsou ze strany kupujícího LNM Holdings N.V. považovány za předmět obchodního tajemství ve smyslu ustanovení § 9 zákona o informacích a kupující se zveřejněním požadovaných informací nedal souhlas. Tento závěr považoval ministr financí ve svém rozhodnutí o rozkladu proti tomuto rozhodnutí ze dne 22.8.2007 za nesprávný s tím, že informace týkající se zajištění rozvoje Moravskoslezského regionu a možností udržet zaměstnanost v tomto regionu nelze považovat za předmět obchodního tajemství na straně nabyvatele, neboť tyto skutečnosti

nejdou předmětem jeho obchodní činnosti a Ministerstvo financí proto nemělo poskytnutí požadovaných informací s odvoláním na ochranu obchodního tajemství odepřít. Ministr se ztotožnil s námitkou žalobce, že ministerstvo nemělo podmínit splnění své informační povinnosti souhlasem privátního subjektu – nabyvatele. Ministr upozornil, že otázky pod bodem 2. se týkají závazku investora ve vztahu k životnímu prostředí, zaměstnanosti a rozvoje Moravskoslezského kraje, které nabyvatel smluvně převzal, na rozdíl od otázek pod bodem 4. žádosti, které směřují k závazkům, které LNM Holdings N.V jako účastník výběrového řízení ve své nabídce uvedl. Současně ministr vyslovil právní názor, že omezení poskytnutí informací je nutno posoudit v souladu s ustanovením § 12 zákona č. 106/1999 Sb., a informace, které nejsou předmětem obchodního tajemství ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 citovaného zákona je třeba poskytnout. Je také nutno posoudit aplikaci ustanovení § 8 odst. 4 písm. a) zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, zejména splnění podmínky, že jsou požadovány informace týkající se působení provozní činnosti podnikatele na životní prostředí a zda tato ustanovení zákona lze či nelze aplikovat v zákoně č. 106/1999 Sb. Zároveň ministr připomněl ustálenou judikaturu, podle které není možné se domáhat vydání smlouvy jako takové, nýbrž jen informace o obsahu takové smlouvy a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 7 A 118/2002-37. Z uvedených důvodů ministr financí odmítavé rozhodnutí ministerstva ze dne 26.7.2007 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Následně Ministerstvo financí vydalo dne 4.9.2007 nové rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací požadovaných v bodě 2. a 4. žádosti, které bylo ve znění rozkladového rozhodnutí ze dne 17.10.2007 předmětem přezkumu Městským soudem v Praze pod sp. zn. 9 Ca 422/2007. V tomto řízení soud zrušil rozhodnutí ministra financí ze dne 17.10.2007 proto, že tento rozkladový orgán zaujal zcela jiné závěry oproti svému původnímu rozhodnutí ze dne 22.8.2007, když nerespektoval právní názor, který sám zastával v tomto svém původním zrušujícím rozhodnutí, neboť přestože Ministerstvo financí, ač vázáno právním názorem ministra, tento názor ve svém prvostupňovém rozhodnutí ze dne 4.9.2007 nerespektovalo, a učinilo závěry rozporné s tímto ministerským rozhodnutím, pak sám ministr tuto nesprávnost ve svém dalším rozhodnutí ze dne 17.10.2007 neodstranil a na místo toho rozklad žalobce zamítl.

Městský soud v Praze v původním řízení oběma správními orgány vytkl, že si neozřejmili závěry předcházejících řízení a neposoudili správně žádost žalobce nejen ve smyslu platných zákonů o poskytování informací, ale i ve smyslu závěrů rozhodnutí ministra ze dne 22.8.2007. Uvedl, že správní orgány se ve svých rozhodnutích sice řídily rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002 – 37, podle kterého se nebylo možno domáhat poskytnutí smlouvy jako takové, ale pouze informace o obsahu takové smlouvy, avšak nepřihlédly ke změnám, které v důsledku evropských předpisů přinesla novelizace zákona o informacích, na niž také žalobce oprávněně poukazoval. Nejvyšší správní soud s ohledem na následnou novelizaci ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. svou dosavadní judikaturu korigoval v rozsudku ze dne 7.5.2008, č.j.: 1 As 17/2008-67 (blíže viz www.nssoud.cz). V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jestliže žadatel požádal o poskytnutí informace kopií smlouvy, je povinný subjekt povinen pořídit fotokopii, případně jinak hodnověrným způsobem poskytnout žadateli obsah smlouvy v kompletní podobě. K tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl na základě eurokonformního výkladu pojmu informace zakotvené v ust. § 3 odst. 3 zákona č. 109/1999 Sb. Dle Nejvyššího správního soudu bylo totiž záměrem zákonodárce při přijetí zákona č. 61/2006 Sb., jímž byl novelizován zákon č. 106/1999 Sb., aby informace v pojetí zákona č. 106/1999 Sb. byla totožná s pojmem dokument vyjádřeným v čl. 2 odst. 3 transponované směrnice 2003/98/ES, v němž je dokument definován jako a) obsah na jakémkoli nosiči

(psaný či tištěný na papíře či uložený v elektronické formě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka); b) jakákoli část takového obsahu. S ohledem na shora uvedené, tak lze uzavřít, že žalobcem požadované informace představovaly veškeré údaje tvořící obsah předmětných smluv.

Městský soud v Praze v původním řízení dále rozvinul, že případnost uvedené změny judikatury v pohledu na poskytování informací formou listiny podporuje právě případ žalobce. Pokud by totiž bylo možné posuzovat žádost o informaci pouze formalisticky, z pohledu prioritního zjištění, na jakém nosiči či v jaké formě je požadována, (nikoliv jaký obsah se jí požaduje), pak by neposkytnutím dokumentu, v němž je originálně informace obsažena, došlo k porušení práva na informace ohledně těch informací, které lze poskytnout, byly-li by na tomto nosiči (formě) zachyceny. Na posuzovaném případě žádosti o informace lze také dokumentovat, jak uchopení pouhého požadavku o poskytnutí listiny bez dalšího, je pro postup povinného subjektu zavádějící. Žalobce totiž požadoval poskytnutí informace v první řadě ve formě odpovědi na to, zda smlouvy a vítězná nabídka obsahují závazky, které se týkají veřejných zájmů a vztahů (životního prostředí, zaměstnanosti, vztahů k ČR, Moravskoslezskému kraji) a teprve v kladném případě poskytnutím smluv či zároveň poskytnutím znění nabídky. Pokud by se žalovaný řádně touto žádostí zabýval, nejprve by zjišťoval, zda předmětné listiny obsahují konkrétní, žalobcem uvedené závazky týkající se veřejných zájmů, a protože tyto listiny takové závazky obsahovaly (jak konstatoval i ministr ve svém původním rozhodnutí, když uvedl, že tyto informace nelze odepřít,) bylo na ministerstvu, aby žalobci odpověděl kladně. V takovém případě ovšem nemohl dospět k závěru, že tyto informace (veřejného charakteru) nelze poskytnout, a proto nebylo důvodu, aby v této části žádost zamítl. Uvedené tak dokládá přesvědčivost názoru, že forma, na jaké je informace obsažena, není významná a že rozhoduje charakter údajů a skutečností, které jsou jako informace požadovány. Povinností povinného subjektu pak není dbát na to, aby žadatel obdržel jen souvislé informace a nikoliv jen jejich body či části vytržené z kontextu v důsledku vyloučení (zakrytí) ostatních doprovodných informací. Povinný subjekt se řídí toliko žádostí a povinností poskytnout ty informace, jejichž poskytování není zákonem omezeno, přičemž není jeho starostí, zda v důsledku neúplného textu, z důvodu zákonného vyloučení některých informací, bude žadateli upravený obsah dokumentu k užítku či nikoliv. V uvedeném smyslu tedy bylo na žalovaném, aby uchopil žádost o informaci a respektoval právní názor ministra vtělený do rozhodnutí ze dne 22.8.2007, že některé informace lze poskytnout při respektování toho, že pokud nelze poskytnout listiny, jimiž je smlouva a vítězná nabídka v úplném jejich znění, lze je poskytnout v upravené formě vyloučením údajů, které tvoří předmět obchodního tajemství.

Přes uvedený závěr soudu se však postup a rozhodování žalovaného vyvíjely zcela jinak. Jak je patrné ze správního spisu, v řízení následoval dopis ministra financí ze dne 26.2.2010, který žalobce považuje za třetí rozkladové (napadené) rozhodnutí o své žádosti a který je napaden v této věci podanou žalobou. Dopis neobsahuje žádný odkaz na právní ustanovení, podle kterého bylo v rozhodování o žádosti žalobce pokračováno a je zjevné, že žalovaný se tímto dopisem odpoutal od procesu rozhodování podle zákona č. 106/1999 Sb. a pouze neformálním postupem žalobce seznámil s tím, jaké závazky investora obsahuje Smlouva mezi Fondem národního majetku ČR jako prodávajícím a společností LNM Holdings N.V. v rozsahu oblastí veřejného zájmu, které zajímají žalobce pod bodem 2. žádosti s tím, že další ujednání o investicích jsou předmětem obchodního tajemství. V uvedeném dopise je k bodu 2 žádosti učiněn pouze obecný výčet závazků se zcela nekonkrétními údaji ohledně podmínek úhrady ekologických škod s odkazem na blíže neuvedenou smlouvu 208/98, nekonkrétně je zmiňován maximální počet zaměstnanců, garance zaměstnanosti a stejně tak i finanční částky, které budou poskytnuty ve prospěch

Moravskoslezského kraje. K bodu 4. žádosti pak ministr zmínil toliko poskytnutí výhradního práva (exkluzivity) společnosti LNM Holdings N.V. jakožto jedinému zájemci vést jednání o koupi akcií privatizované společnosti s odkazem na podmínky definované v rámcové dohodě a obecně zmínil závazek zajištění investic a zachování výroby a kapacity v privatizované společnosti. Při těchto kladných odpovědích ve smyslu bodů 2. a 4. žádosti, že existují smlouvy obsahující závazky investora, však ministr nepostupoval v duchu předchozích rozhodnutí o žádosti žalobce a ani v intencích závazných právních názorů Městského soudu v Praze a neuvedl, z jakého důvodu žádný z požadovaných dokumentů nemůže poskytnout jako nosiče požadovaných informací, a to ani v anonymizované podobě. Ve svém dopise ze zcela odklonil od dosavadního postupu v řízení a nenavázal na závazné právní závěry předchozích řízení, natož aby je respektoval. Odkazuje-li po formální stránce a to až v doplnění vyjádření, že jeho dopis není rozhodnutím o žádosti, ale reakcí na dopis žalobce ze dne 5.1.2010, který je žádostí žalobce o provedení opatření proti nečinnosti, pak není zřejmé, jak toto opatření uchopil ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) – d) správního řádu. Soud má zato, že dopis ministra svým obsahem nelze považovat dle písm. a) cit. ustanovení za příkazání nečinnému orgánu rozhodnout (v tomto případě sám sobě jako ministru v řízení o rozkladu, když existuje prvostupňové rozhodnutí ze dne 4.9. 2007 a o rozkladu nebylo po řízení před Městským soudem v Praze ukončeného rozsudkem ze dne 23.9.2009 dosud znovu rozhodnuto). Dopis ministra nelze dle obsahu považovat ani dle písm. c) cit. ustanovení za pověření jinému správnímu orgánu vydat rozhodnutí na místo ministra a nelze jej považovat ani dle písm. d) cit. ustanovení považovat ani za rozhodnutí o prodloužení lhůty k rozhodnutí o rozkladu. Pokud tedy žalovaný tvrdí, že rozhodoval k návrhu na opatření proti nečinnosti, ačkoliv nevydal rozhodnutí a neuvedl ani zákonné ustanovení, podle kterého rozhoduje, pak jediným způsobem nejspíše odpovídajícím obsahu předmětného dopisu, je postup dle písm. b) cit. ustanovení, t. j. soudu nezbyvá než usuzovat na to, že ministr sám převzal věc (atrahoval na sebe rozhodnutí o žádosti) a místo rozhodnutí v režimu rozkladového řízení rozhodl atrakcí v režimu opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 4 písm. b) správního řádu. V každém případě jde tedy o věcné rozhodnutí o žádosti žalobce v rozsahu bodů 2. a 4. žádosti a tímto rozhodnutím nedošlo k nápravě nedostatků původních řízení. Žalovaný se především vrátil k rozhodování formou dopisu, a to v rozporu s ust. § 68 správního řádu, když nerozhodoval v souladu se zákonem předepsanou formou správního rozhodnutí se všemi jeho náležitostmi a dále nerespektoval názor soudu i na věcné vypořádání žádosti o informace z hlediska poskytnutí těchto informací kopií smlouvy a z hlediska obchodního tajemství. Soudu tedy nezbyvá než jen znovu, a to opětovně závazně opakovat, co již jako právně rozhodující vyslovil ve svém rozsudku pod sp. zn. 9Ca 422/2007.

To znamená, že v zásadě lze poskytnout požadované dokumenty v jejich kopiích s tím, že, je-li dána zákonná překážka poskytnutí jejich úplného obsahu v podobě obchodního tajemství a tedy nelze dokumenty poskytnout v úplném jejich znění, lze je poskytnout v upravené formě s vyloučením údajů, které tvoří předmět obchodního tajemství.

Obchodní tajemství představuje jednu z výjimek ze zásady poskytování požadovaných informací. Tato výjimka je zakotvena v ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož je-li požadovaná informace obchodním tajemstvím, jedná se o překážku bránící jejich poskytnutí žadateli. Co je obchodním tajemstvím, vymezuje ust. § 17 obchodního zákoníku, podle kterého obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím

způsobem jejich utajení zajišťuje. Z vymezení pojmu obchodní tajemství vyplývá, že nezbytnou podmínkou k tomu, aby určité informace byly považovány za obchodní tajemství, je, aby podnikatel, který tyto informace chce chránit jako obchodní tajemství, je takto označil. Protože však zároveň ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. podmiňuje neposkytnutí informací existencí obchodního tajemství, nepostačí k samotnému odepření informací pouhé označení informace za obchodní tajemství. Správní orgán musí ověřit, zda informace označená subjektem za obchodní tajemství, jsou ve skutečnosti obchodním tajemstvím, tj. splňují všechny znaky obchodního tajemství, vyplývající z ust. § 17 obchodního zákoníku. Proto závěr povinného subjektu o odmítnutí žádosti z důvodu omezení práva na informace spočívajícího v tom, že požadovaná informace je obchodním tajemstvím, musí být v rozhodnutí povinného subjektu náležitě zdůvodněn. Z hlediska přezkoumatelnosti závěrů povinného subjektu soudem je naprosto nepostačující, jestliže povinný subjekt v rozhodnutí o odmítnutí žádosti toliko konstatuje existenci obchodního tajemství bránícího poskytnutí požadovaných informací, aniž blíže zdůvodní, na základě jakých zjištění tento závěr učinil. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.3.2008 č.j. 7 As 24/2007 – 106.

V dané věci žalovaný argumentuje tím, že kromě ujednání o závazcích týkající se zaměstnanosti a regionu existují další ujednání kupujícího a prodávajícího, které představují obchodní tajemství. Tato argumentace je pouhým konstatováním neodůvodněného, nikoliv úvahou vyvozenou z uvedených smluv. Nevychází z náležitého posouzení a odůvodnění, v jakých údajích a skutečnostech smlouvy a vítězné nabídky spatřuje naplnění znaků obchodního tajemství, navíc tyto informace musí být subjektem, jenž vykonává právo k obchodnímu tajemství, za obchodní tajemství označeny. Vzhledem k tomu, že tyto úvahy v napadeném rozhodnutí, stejně tak jako v rozhodnutí správního orgánu I. stupně opětovně absentují, je námitka žalobce, že žalovaný nerespektoval názor soudu a že nepostačuje toliko poskytnutí smlouvy o úhradě nákladů na vypořádání ekologických závazků důvodná. K tomu soud dále, ostatně jako v původním řízení, poukazuje na ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. v němž je ochrana obchodního tajemství omezena tím, že povinné subjekty jsou, bez ohledu na skutečnost, že požadované informace jsou obchodním tajemstvím, povinny poskytnout informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků. Jde-li o závazky z privatizace, týkající se veřejných prostředků, bylo třeba posoudit, zda předmětné dokumenty neobsahují také údaje o rozsahu a příjemci veřejných prostředků a zda se z ochrany obchodního tajemství, rovněž nevymykají závazky investora, týkající se životního prostředí, případně zaměstnanosti, které lze s těžší již ze samotné povahy zájmů, jichž se dotýkají, považovat za obchodní tajemství.

Zároveň soud zjistil, že Ministerstvo financí a stejně tak ministr financí opětovně nerespektovali závěry uvedené v předchozím rozhodnutí ministra financí a soudu ani v tom směru, podle kterého mělo Ministerstvo financí posoudit, zda požadované informace, týkající se působení provozní činnosti podnikatele na životní prostředí, nejsou informací podle zákona č. 123/1998 Sb. Ministerstvo financí tuto otázku ve svém rozhodnutí zcela pominulo. Soud již v původním řízení poukázal na to, že podle obecné zásady správního řízení platí, že je správní orgán povinen vycházet z obsahu podání a nikoliv z označení tohoto podání, a proto bylo na žalovaném, aby za situace, kdy jsou požadovány informace o závazcích investora týkající se životního prostředí, posoudil, zda se na tyto požadované informace nevztahuje zákon č. 123/1998 Sb., jenž je zvláštním zákonem ve vztahu k zákonu 106/1999 Sb. (§ 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.) a pokud ano, aby požadované informace vyhodnotil dle norem zákona č. 123/1998 Sb. K tomu soud podotýká, že i zákon č. 123/1998 Sb. v ust. § 8 odst. 1 omezuje poskytnutí informací o životním prostředí v případě ochrany obchodního tajemství, nicméně ust. § 8 odst. 4 zákona č. 123/1998 Sb. následně obsahuje specifickou

úpravu, za jakých podmínek zpřístupnění informací označených za obchodní tajemství není porušením obchodního tajemství.

Na základě shora uvedených skutečností Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost spočívající jak v nerespektování právního názoru žalovaného v předchozím řízení, tak právního názoru soudu a dále pro vady řízení spočívající v nevydání náležitého správního rozhodnutí podle § 68 správního řádu se všemi jeho náležitostmi a v nedostatečném vyhodnocení informací tvořících obchodní tajemství.

V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud nemohl v dané věci poskytnout žalobci ochranu v jurisdikci danou ust. § 16 odst. 4 zákona tak, jak požadoval žalobce, a nařídit požadované informace poskytnout, neboť pro nedostatek vypořádání obsahu požadovaných dokumentů žalovaným nebylo možné přímo soudem stanovit, jaké údaje obsažené v dokumentech a v jakých jejich částech, lze žalobci poskytnout a jaké nikoliv.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 1.1.2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny 2 paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 1.1.2013) Celková výše nákladů, které žalobci prokazatelně v tomto řízení vznikly, tedy činí 6.800,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. ledna 2014

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.